

BİLİYORDUM

Sena ÇELİK

Günler ayları, aylar yılları kovaladı.

Kim nereye yetişecekti bilinmez ama aynı anın ikinci bir kez yaşanamayacağını,
zamanın mekân ayırdı yapmadan akıp gittiğini biliyordum.
Gördüğüm o ağacın bir yaprağı eksilecekti, yolunu bulan su aynı yere dönmeyecekti,
o çocuğun elinden ancak şu an tutabilecektim, biliyordum.

Yaşadığım yerle arama ilk defa 1308km girdiğinde devamının geleceğini, biliyordum,
17 saat yol giderken Ardahan'a. Menderes çizen yolları tekrar görebileceğimi,
ucunda beni bekleyen kocaman yüreklere varabileceğimi biliyordum.
Gece güne varmadan yıldızları tekrar parmak uçlarıma indirebileceğimi, biliyordum.

Sena abla diye koşarak gelip ettiğimiz sohbetlerin içimizi ısıtacağını,
dışarıdaki soğuğun, ayazın hoparlörden gelen bir melodiye dönüşeceğini
ve yerini neşeli danslara bırakacağını biliyordum,
Terekemeler'e eşlik ederken. Bana bakan her çift gözde boğazımda yutkunamadığım
her şeyin bir damlaya sıkışıp gitmesinin sebeplerini biliyordum.

Sustuklarımı duyabiliyordum.

Sırf biz okuluna geliyoruz diye kargalara eşlik ederek
sabah bir saat yol yürümeyi göze alan çocuklar için,
yüreğiyle bakmayı bilen küçük prenslerimi bulmak için
doğru yerde olduğumu biliyordum.

Kırık bir taşın beni de bir bütünün parçası haline getireceğini, biliyordum,
elime tutuşturulup heyecanla "Sana vermeyi bekliyordum.
Diğerlerine dağıttım, bunlar da senin için." dediğinde.
Çocukların dünyayı çok başka hislerle kavradığını biliyordum...
Her gitmeye yeltenişinde dönüp
"Gidemiyorum ben yanınızdan."
diyerek ayrılmamak için kendince bahaneler uydurduğunda.

Adını gözlerinde taşıyan bir çocuğun minik ellerine
kalp çizmeyi öğretirken
anne diye ağlayan göz yaşlarını dindirebileceğimi,
güveni olabileceğimi biliyordum.
Korkmanın insanca
ama üstesinden gelinebilir bir şey olduğunu gösterebileceğimi biliyordum.
Cihan gözlerini unutamayacağımı da pek tabi.

Bazen içten gelen belki yorgun bir tebessümdür,
bazen sadece aynı sofrayı paylaşmanın bir getirisi
ya da sadece bir andır seni bir çocuğa yakın hissettiren.
Belki saçını beğenmiştir, neşeni, tavrını ya da onla söylediğin iki kelimedir seni farklı kılan.
Birinin yanında olabilmenin,
onunla kalabilmenin sebeplere ihtiyaç duymadığını biliyordum.

Odadan her çıkışında belimi saran kolların
beni düşürebilecek güçte olduğunu,
sıkıca sarılmaların saf bir sevgi olduğunu biliyordum.
Dalgalı saçlı abla var ya bizimle kalsın fısıldayışlarını duyabiliyordum.

'Hayatımda ilk defa bu saate kadar bir şey için böyle heyecanla bekledim
Sena abla zaten sabaha kadar uyuyamam boş ver biz konuşalım.'
diyen Özlemin heyecanının bana da geçeceğini biliyordum.

Yurtların yemekhanelerinde defalarca alkışlanan sözlerimi
bazen kendime bile hatırlattığımı biliyordum.
Doğruyu gösterebilmek, cesaretlendirebilmek,
çalışmayı, dürüstlüğü, merhameti,
iyi bir insan olmayı anlatabilmek için
doğru olmaya çabalamaktan vazgeçmeyeceğimi biliyordum.

En sevdiğim çiçektir kardelen. Savaşçı bir ruhu temsil eder benim için.
Kışa kafa tutup bembeyaz var olabilmek her yağışın harcı gelmiyor bana.
Biz daha ilkokuldayken törende tüm okulun önüne çıkmış üç kız çocuğuyduk.
Birine gül, birine papatya demişti öğretmenim. Sen de benim kardelenimsin denilmişti bana. Sizler benim çiçeklerimsiniz.

Diğerlerine hep güzelliğiyle bilinen,
herkesin sevdiği çiçekler verilmişti benim küçük aklımca.
Annem anlatmıştı kardelenin gerçek güzelliğini,
neden bu çiçeğin beni seçtiğini.
O gün bugündür bu hikâyenin başka sahiplerinin de olacağını biliyordum,
Kardelen ile tanışıp kırıldığı yerlerden beraber doğrulmaya çalıştığımızda.

İçimdeki başka türlü bu sevginin yeniden yerini bulacağını biliyordum.

İlk Yar'larıma yeniden kavuşacağımı biliyordum.

Yine başa döndüm.

Bu yolda çok şey biliyordum

ama yıldızlarım kaybolduğunda

bildiğim hayatıma nasıl dönerim hala bilmiyorum.

Sena ÇELİK
Fen Bilgisi Öğretmeni